

Poți găsi o slujbă mai importantă?

de Francis John Perryman

Literatura creștină cade de acord asupra unui lucru, și anume că cea mai mare și mai dificilă sarcină din lume este să te rogi, greutate care face, totodată, ca ea să devină și motivul principal pentru care atât de mulți creștini nu reușesc să și-o îndeplinească. Creștinii sunt de acord că este necesar să te rogi, că rugăciunea duce într-adevăr la ceva, îmbrățișează și chiar aplaudă tot felul de teorii în sprijinul afirmării eficienței rugăciunii, dar în cea mai mare parte se opresc doar aici.

Și aici se arată caracterul jalnic și tragic al chestiunii în discuție; atât acești creștini, cât și lumea sunt mai săraci din cauza lipsei rugăciunii, lumea suferind în mod deosebit. Multe persoane mi-au cerut să scriu despre rugăciune, dar întotdeauna am ezitat să o fac. După aproape patruzeci de ani de „târâre înspre rugăciune” (uneori chiar că s-a întâmplat așa), pot să spun că puținul pe care îl știu despre ea este de ordinul infinezimalelor, în vreme ce ceea ce poate fi cunoscut este infinit. Deci, ceea ce voi spune în această scurtă abordare, va fi doar tulburarea suprafeței *lucrurilor*; cel mai important lucru pe care vi-l voi spune vă va lăsa și el, la rândul lui, cu multe probleme și întrebări imposibil de elucidat chiar și de către cel mai informat și mai bun scriitor. În ciuda acestor lucruri, îndemnul meu este acela de a vă ruga, de a continua să vă rugați, de a nu vă opri niciodată din rugăciune, de a nu renunța niciodată la rugăciune și de a nu crede niciodată că sunteți conștienți de tot ce aceasta poate face. Rugați-vă pentru orice lucru, pentru toate lucrurile și pe genunchi (dacă puteți îngenunchea) veți descoperi realitatea celor nevăzute și, totodată, și ceea ce nici o teorie nu poate învăța sau explica. Rugăciunea, nu doar *rostirea* ei, ci rugăciunea care își are originea în Dumnezeu și care este lucrarea naturii Lui, natură care are drept rod implicațiile crucii și administrarea acestora, *acest tip* de rugăciune sfidează analiza, face de rușine intelectul, transcende rațiunea, dă la o parte teorii, face din judecata sănătoasă o prostie, din cel mai improbabil lucru o posibilitate, din ceea ce este neașteptat o plăcută surpriză și din roadele Calvarului averea personală a oricărei persoane care este „în Cristos”.

Să ne oprim o clipă. Nu putem avea stăpânire într-o lume căzută, dacă nu suntem legați de Omnipotență. Și cum ajungem în acel loc - în statul și administrația Lui? Vă voi spune imediat. Aceasta ne aparține nouă întru totul „în Cristos”, prin lucrarea Lui terminată de la Calvar.

Prin crucea Lui, Cristos a pus capăt și a desființat neputința și paralizia noastră, iar prin „calea cea nouă și vie” (Evrei 10,19-22 și Efeseni 2:18) a creat cale veșnică de a ajunge la Omnipotența Lui, la Suveranitatea Lui și la Stăpânirea Lui. Așadar, cel care se roagă îmbrățișează Omnipotența, Atotputernicia. Când a spus că „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața”, Isus interpreta, de fapt, realitatea și implicațiile Crucii. El nu a spus că „Eu sunt O cale”, ci CALEA, adăugând totodată că „nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine”. Subliniez acest lucru. De ce afirm un astfel de fapt? Pentru că practic a face din experiența umană un substitut al realității divine este unul dintre cele mai ușoare și, în același timp, mai periculoase lucruri. Pericolul care survine este de a te baza pe un anumit „ceva”, pe un lucru, în loc să te bazezi pe El, ceea ce îți poate fi fatal. Se poate că nu o faci în mod deliberat, dar înșelător așa cum este, diavolul te ademenește în mod inconștient departe de o realitate divină inalterabilă și de siguranță, către o experiență fluctuantă, cu toată gama de emoții și stări sufletești. Ai chef să te rogi și chiar o faci. Apoi se întâmplă ceva care te jefuiește de acele emoții și, dacă nu ai ancora aruncată în Cristos, degetul acuzatorului (al diavolului) te va înfiera, îți va pune botniță și te va paraliza, iar tu, date fiind toate calamitățile și nenorocirile care vin peste tine, vei înceta, probabil, să te rogi. Să nu cumva să ai parte de așa ceva! E o greșeală îngrozitoare să presupui că nu ai drept să

te rogi din cauza faptului că ai alunecat. Mii de creștini cad însă în această capcană și sunt astfel fie absenți, fie muți la ora de rugăciune. Diavolul râde, căci deocamdată a reușit să îi jefuiască pe credincioși de acele puteri răscumpărătoare care îi stârnesc lui furia, care îi eliberează pe cei captivi, care îi răstoarnă cârmuirea lui, care îi apropie sfârșitul. Așa că fa-ți din aceasta un principiu de viață că, indiferent de cum te simți, rău sau bine, numai pe o singură bază poți câștiga și avea tot timpul acces la Dumnezeu, iar această bază este *lucrarea terminată a lui Cristos*. „Prin El”, scrie Pavel în Efeseni 2:18, „avem intrare liberă prin Duhul la Tatăl”. Intrare liberă la Tatăl! Ce minunat, dar și adevărat! Îndrăznește să o dobândești și tu - prin Cristos și îndrăznește să crezi că o poți avea la îndemână tot timpul prin El. Aleluia! Să ne întoarcem mereu către inima lui Dumnezeu prin cruce, astfel încât în toate clipele vieții și în toate împrejurările să putem avea pe dată intrare liberă la Tatăl pentru a intra în audiență la El, la Dumnezeu, la Tatăl nostru, la împăratul împăraților și la Domnul domnilor, și prin El să fim o mărturie pentru această lume. Iată sfera pe care crucea a deschis-o acum pentru toți cei care vin la El pe această Cale, care este Cristos. Și aici surmontăm noi problema timpului, a călătoriei, de distanță și spațiu, de limbă și castă, de ignoranță și învățătură, de opoziție și prejudecată, de înfrângere și sfidare, de frustrare și perplexitate, de indiferență și provocare, și orice alt obstacol din lumea noastră, din lumea materială sau din partea lui Satan pe care îl putem menționa. Toate cele mai sus menționate sunt făcute praf de Cristos, prin Crucea Lui și, astfel, prin unire cu El, imposibilul este atât domeniul meu, cât și al Lui. Unde merge El pot merge și eu. Ce face El pot face și eu. Preocupările Lui sunt și ale mele, și, după câte știu eu, nu există limitări impuse nouă. Mai mult decât atât, toate făgăduințele lui Dumnezeu trebuie mediate în Cristos prin noi. Să citim 2 Corinteni 1:20 și să remarcăm cuvintele „prin noi” (nu „de către”, ci *dia* - „prin”). Nu prin îngeri, ci prin noi, cei răscumparați. Ce Evanghelie! Ce viață! Ce chemare! Ce împuternicire! Viața de creștin nu are nimic a face cu posibilul, ci cu imposibilul. Este o cu totul altă lume, o cu totul altă sferă, o cu totul altă ordine, o cu totul altă lege. Și este așa în mod deosebit pentru cel care se roagă, căci Crucea nu numai că a asigurat intrarea liberă la Dumnezeu, ci și a realizat contactul cu omul. Prin Cristos pentru noi este trasată o cale udată cu sânge către inima oricărui om din orice colț al lumii. Ești conștient de acest fapt? Dacă vei acționa în consecință, prin credință, atunci vei putea traversa continente, invada popoare, îmbrățișa veacuri întregi și face istoria prin îndeplinirea planului lui Dumnezeu. Aceasta este menirea credinței, menire care se poate realiza doar prin rugăciune. Dacă nu ar fi așa atunci ucenicii nu s-ar fi rugat niciodată astfel: „Vie împărăția Ta. Facă-se voia Ta”.

Să ne gândim puțin. Nu ți s-a întâmplat vreodată să realizezi faptul că cel care se roagă poate să conducă cea mai mare adunare în cel mai scurt interval de timp? Distanța nu este nimic. Limba, la fel. Accesibilitatea umană nu este nimic, la rândul ei. Firele veșniciei se întind via Cruce, prin Cristos, către inima oricărui om; cel care se roagă a descoperit o linie de comunicație care depășește orice activitate omenească. Se poate că predici în fața celei mai mari mulțimi de oameni pe care o anumită clădire o poate adăposti și ca mesajul tău să fie transmis mai departe pe calea undelor, dar și în acest caz există limitări. Se poate că mesajul să-ți fie transmis la radio pe plan local și chiar național, dar la celălalt capăt trebuie să fie un instrument gata de a recepta, ascultători, căci altfel munca îți este zadarnică. Pe lângă acestea mai există și bariera limbii și a intelectului. Cel mai elocvent și mai cu putere discurs este doar zădărnice, dacă nu este înțeles. Se poate că scrii cărți, dar să fii limitat de circulația și de traducerea lor.

Nu așa stau însă, lucrurile cu rugăciunea. Rugăciunea sare peste toate aceste limitări, mătură din calea ei obstacolele și ajunge sus, mai repede decât fulgerul, decât sunetul. Da, este mai minunată decât toate acestea. Dumnezeu desființează judecata sănătoasă, liniștește raționamentele, elimină

logica și își demonstrează Atotputernicia prin transformarea miraculosului în ceva ce se întâmplă zilnic. Altă concluzie nu am putea trage din Isaia 65:24 unde Dumnezeu spune că „înainte de a striga ei Eu le răspund”. Ce binecuvântare că El anticipează nu numai nevoile noastre, ci și rugăciunile noastre! Cei care se roagă vă pot relata despre răspunsuri la rugăciune care erau deja în drum spre ei, încă înainte de a-și fi exprimat rugăciunile cu glas tare. Am spus că e minunat? Nu, aceasta este ordinea divină, curgerea naturală a unirii cu Cristos și a conlucrării cu Tatăl, marea lucrare de a fi legați de Dumnezeu în a realiza planurile pe care El le are cu privire la această lume; nu doar ceva personal, local și fragmentat, ci întregul, universalul prin ceea ce Pavel descrie ca fiind „chemați la părtășia cu Fiul lui Dumnezeu”. Aceasta este Biblia. Acesta este Calvarul. Aceasta este voia lui Dumnezeu și acesta este creștinismul în acțiune.

N-ar fi oare timpul să descoperim că toți ceilalți din jurul nostru sunt la fel de importanți și prețioși înaintea lui Dumnezeu ca și noi? Lumea! lumea! lumea! prietenii mei. „Dumnezeu atât de mult a iubit lumea...”. Cristos nu a murit pentru a cumpăra și aduna laolaltă un buchet de creștini. Crucea Lui a îmbrățișat lumea, astfel încât toți cei care doresc să poată veni la El. Oricine, oriunde, oricum - fiecare om, pretutindeni, în orice vreme. Gândiți-vă dar, ce câmp de activitate ne este deschis. Dorim să fim folosiți. Iată, avem prilejul. Dorim să avem un sentiment de împlinire? Nimic în afară de rugăciune nu ni-1 poate da într-o măsură așa de mare. Nu înseamnă însă, că predica nu este necesară. Este, și încă foarte necesară. Fiecare deschidere prin Duhul trebuie apucată cu urgența unei chestiuni de viață și de moarte. Dar în timp ce puțini pot predica, toți se pot ruga și realiza astfel mai mult. Rugați-vă într-o unire vie cu Cristos, provocați epava și ruina Căderii și proclamați realizarea planului veșnic al lui Dumnezeu în Crucea Lui și veți îmbrățișa pe dată universul.

Tânjești să ajungi la diferiți oameni, să vorbești cu ei, să-i convingi, să-i luminezi, să le spui ceea ce cunoști, să-i ajuți, să-i salvezi? Foarte bine, rugăciunea face toate acestea. Rugăciunea, cel care se roagă, are cea mai măreață și mai eficientă dintre slujbele din acest univers. Omul rugativ poate conduce oștirile lui Dumnezeu acolo unde El are nevoie de ele. El poate pătrunde secretul ședințelor intrigantilor lui Satan, să le sufle planurile și să invoce sentința de moarte a crucii dată asupra oricărei cârmuirii fără de Dumnezeu. (Vezi Ioan 17:4; 19:30; 1 Corinteni 3:21-23; Efeseni 6:10-13; Psalmii 2, 97 și 99; Isaia 9:6-7; Daniel 2:44; 7:24; Apocalipsa 7:9-17; 1-8).

Dacă nu ai început să te miști în spatele perdelelor de fier ale guvernării și conspirației satanice, fa-o acum. Dacă nu ai invadat niciodată veacurile, atunci fa-o acum. Spune: „Doamne, doresc să fiu un lucrător cu Tine în acest univers; du-mă în Duhul și în credință ca să împărtășesc sfaturile Tale, să pun mâna pe veșnicie și să îmbrățișez explorarea împărăției Tale”.

Nimeni dintre cei care se mișcă în cadrul sferei Crucii și care îmbrățișează emisferile și neamurile în rugăciune nu va plânge după dulceața și premiile platformei și ale amvonului. Verdictul este categoric, nu poți găsi o mai mare slujbă decât aceea a rugăciunii. În orice moment al zilei sau al nopții poți aduce în adunarea ta întreaga rasă umană; tu te vei găsi atunci pe tărâmul credinței unde vei spune și te vei ruga totodată cu privire la ceea ce se va întâmpla. (Matei 21:21; Marcu 11:23; Luca 17:6; 2 Corinteni 10:5-6). Dar aceasta-i o altă poveste. Înveți aceste lucruri doar făcându-le.